

K vývodům stížnosti jest ještě podotknouti, že v přiznání k dávce nebyl nabídnut důkaz svědectvím D., a že ob. úřad se vyjádřil jen o ceně nemovitosti v den 18. června 1916, nikoli o stavebních nákladech později provedených. Jsou tudíž výtky těchto bodů se týkající neoprávněny.

Stížnost jest tedy odůvodněna pouze pokud vytýká, že nebylo přihlédnuto k důkazu o připočitatelných nákladech již v přiznání k dávce nabízenému dotazem u obecního úřadu a bylo z tohoto důvodu nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3287.

V y h o š t ě n í: * Při vyhoštění, vysloveném podle § 2 a § 1 lit. d) zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. stačí, posuzuje-li úřad otázku, ohrožuje-li trestanec z vazby vystupující bezpečnost osob nebo majetku, podle trestných činů, pro které byl odosuzen, a netřeba, aby byl brán ještě zřetel na moraliitu trestance a na veřejné mínění o něm. — II. Vyhošťující nález nemusí býti opatřen úředním razítkem.

(Nález ze dne 26. února 1924 č. 3234).

V ě c: Karel V. v P. proti zemské správě politické v Praze o vyhoštění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-lovu z vyhošťujícího nálezu osp v P. z 25. května 1922 z důvodu, že jsou splněny předpoklady vyhoštění podle § 1 lit. d) a § 2 odst. 1 a 2 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z., poněvadž st-l si podle jednacích spisů odpykával v době vydání vyhošťovacího nálezu trest 6 měsíčního těžkého žaláře, uloženého mu rozsudkem kraj. soudu v Táboře z 31. srpna 1921 pro zločin zpronevěry dle §§ 183, 184 tr. z. a pro přečin dle § 1 zák. z 25. května 1883 č. 78 ř. z., a vzhledem na počet a povahu svých trestných činů, jakož i na tu okolnost, že byl také usnesením ob. zast. v P., vyhlášeným výměrem ob. úřadu tamtéž z 29. prosince 1921 dle § 11 ob. zřiz. z obce P. vypovězen, ohrožuje povýtečně v politickém okrese p-kém, v němž se před uvězněním po 6 let zdržoval, veřejné zájmy, na jejich ochranu stanoveno odstrčení, neboť může tam, znaje místní poměry a máje delší styky s obyvatelstvem, obzvláště pokračovati ve svém trestním počínání.

K námitce st-lově ve příčině formy vydání vyhošťujícího nálezu podotkla zsp, že naříkaný, st-lem ostatně zničený nález, byl dle jednacích spisů náležitě vydán.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnos. vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost, tvrdíc, že žal. úřad překročil meze dané zákonem volné úvaze správního úřadu pro posouzení, kdy osoba vystupující z trestu ohrožuje bezpečnost osob a majetku do té míry, že vzniká ohrožení veřejných zájmů; tyto meze spatřuje stížnost podle celkového textu a intence zák. v tom, že lze vyhostiti jen osoby mravně zkažené, u nichž jest náprava vyloučena, zločince ze zvyku, známé a veřejným míněním za takové pokládané.

Námítka ta není odůvodněna.

§ 2 uved. zák. váže vyhoštění na podmínku, že ohrožení veřejných zájmů, k jichž ochraně jest stanoveno odstrčení (§ 1), tu jest především pro to místo, odkud má býti ona osoba odstraněna. Které veřejné zájmy to jsou, pro něž vyhoštění může býti vysloveno, jest stanoveno, jde-li o osoby podle § 1 lit. d), na tomto místě: ohrožení bezpečnosti osob nebo majetku. Zákonným předpokladem jest tedy jen zjištění, že tyto okolnosti jsou dány; aby uvažováno bylo o nějakých dalších momentech, zejména aby posuzována byla mravní zkaženost a nenapravitelnost osoby, o kterou jde, a veřejné mínění o ní, zákon nežádá.

V tomto případě úřad, posuzuje st-le, přihlížel k opětovným jeho potrestáním pro činy proti bezpečnosti majetku a — jak zákon dále žádá — k tomu, zda ohrožení veř. zájmů existuje speciálně pro okres P. Nevykročil tedy ze zákonných mezí.

Stížnost vytýká dále, že nebylo dostatečného podkladu pro zjištění, že st-l ohrožuje bezpečnost majetku a tím veř. zájmy.

Má-li se výtce té rozuměti tak, že schází zjištění, že st-l ony zájmy vůbec ohrožuje, sluší poukázati k tomu, že úsudek úřadu jest založen podle obsahu nař. rozhodnutí i podle obsahu spisů správních na skutečnosti, že st-l se dopustil celé řady trestních činů proti bezpečnosti majetku. Byl-li st-l pro činy ty odsouzen najednou nebo několika rozsudky, jest lhostejno, neboť, má-li se posoudit, ohrožuje-li st-l bezpečnost majetku, nutno položit za základ jeho jednání. Založil-li úřad úsudek svůj na uvedené okolnosti, nelze právem tvrditi, že by neměl pro něj dostatečného podkladu ve spisech správních.

Chce-li stížnost námítkou tou vytýkati, že nebylo dostatečně zjištěno, existuje-li ohrožení veřejných zájmů právě pro p-ský okres, z něhož byl st-l vyhoštěn, sluší na to odpověděti, že úřad odůvodnil své stanovisko tím, že st-l znaje místní poměry a máje delší styky s obyvatelstvem okresu toho, může tam obzvláště pokračovati ve svém trestním počínání. Proti tomuto úsudku, tvořícímu součást skutkové podstaty, stížnost námitek nečiní a jest tedy nss na něj ve smyslu 1. odst. § 6 zák. o ss vázán.

Okolnost, že usnesení ob. zast. v P., na něž se nař. rozhodnutí odvolává, nenabylo právní moci, nevádí, když jest z nař. rozhodnutí patrné, že žal. úřad se na usnesení to odvolal jen na podporu svého uvedeného závěru.

Pokud stížnost vytýká, že úřady, vyhošťující jen st-le, neučinily opatření také o jeho rodině, nelze k námítce té vůbec přihlížeti, poněvadž nebyvši uplatňována již v řízení správním jest novotou ve smyslu §§ 5 a 6 zák. o ss nepřipustnou.

Neodůvodněna jest konečně také námítka, že nález prvé stolice nebyl opatřen razítkem a že žal. úřad o tom neprovedl důkaz st-lem nabídnutý, poněvadž není ustanovení, podle něhož by vyhošťující nález musil býti úředním razítkem opatřen.

Ježto tedy stížnost v žádném směru není odůvodněna, slušelo ji zamítnouti.